

Él örült, ha eliszkolhatott innen. És az utcán kezdődött az egész előlről. De hát mi volt ez Borchert szenvedéseivel képest? Azt mindenesetre szegénynek már nem kellett megélnie, hogy a cikkére csak annyit mondjon Török Méz nevű, tokája-pofája tiszta egy borosta, sörtehajú, vörösboros orrú, rekedtes hangú, mindazo-

náltal kedves, szintén zenész, de mégiscsak rovatvezető a telefonban:

Túl irodalmi, öreg. Éccerű dógokat tessék írni, földönjárókról, jó?

Még hogy két út?! Egy út sincs.

Egy se.

ÉBERT TIBOR

Ha én most megállok

*Ha én most megállok,
belém kapaszkodnak
a hétszer eltűnt hidak és szivárványok,
meg a bedöngölt folyó.
Ha én most megállok,
a fűrészporba fulladt reggelek
megmarkolják lábamat
s újra elindulva
leszakítom ujjaim, lábfejemet.
Ha én most megállok,
a túlvilági verklek,
iskolacsengők jeleznek,
kinyúlnak értem fentről és alulról,
húznak, gyömöszölnek-,
bokám, térdem után
már-már altestem is merül...
Ha van ötletem kiszakítani magam
az erők, feliratok hatalmából,
súlyos zongorák gurulnak
hátamon, nyakamon oktávjaikkal-,
térdemen kúszhatom tovább,
mint az a körúti cipőtisztító,
aki a háborúkba
vonszolta magát vissza
rongypárnás csónakon.
Ha én most megállok,
megragadnak jobb és bal
oldalamon a járdák,
orsós karokkal,
csipesz-csőrökacajokkal vájódnak
kabátszöveten keresztül a húsonba,
izmaimba horgonyoznak
tetoválások
belenyomkodnak mint tépett masszát
a mélybe
s a kanálisrostély mögött
megdarálják testem, tudatom.
Ha én most megállok,
egyenként tépik le rólam
házak cserepek tagjaimat,
ajtók, ablakok, emeletetek
osztóznak rajtam,*

*mint gyorsvonatok siklanak át
bordáimon a tornyok,
tyrannosaurus mosolya
kihullott protézisem,
szememet, lágy részeimet
kikotorja az alkonyat,
testem középső harmada
csípő-, vállcsontom, gerincem
még ellenáll
dőlt vastraverzek ájtatosságával.
Fejem elgurul
póznák, erkélyek nyaktilója alatt,
csakhamar eltűnök,
mint reggeli ürülék.
Igy hát megyek:
a dombok hengerei készenlétben,
a vizek örvényeitől tapogatva,
a felhőktől bepólyálva,
az ég a szél belelökne
pingált jelekkel
kijelölt helyemre.
Mert univerzális a cél.
Ha én most megállok,
pillanatmadár számomra az idő
az emlékezéssel: átsuhan
a képzelet fehér mozivásznán
láthatatlan csont koponyák
előrelendítenek.
Ha én most megállok,
apámat, anyámat hallgatom,
kik lesben állnak
az almafák alatti kerítésnél.
Az angyalok, a szobraim
mind azt akarják, hogy megálljak,
meg a rend, a bőröndök,
a harangok...
De süketen, némán és hangtalan
megyek körbe, egyenesen,
olykor visszatérve ahhoz,
amit elhagytam... ..
Egyetlen gondolatom:
ha én most megállok.....*